

Uzdrowienia Jezusa. Przywracanie niepełnosprawnych do społeczeństwa

Abstrakt

Niepełnosprawność, zwana kalectwem, w odróżnieniu od chorób, oznacza widoczne zewnętrzne wady fizyczne. W starożytności były one uważane za skazy, które były niegodne bóstwa i wskutek tego sprawiały, że dana osoba była niezdolna do kultu. Ani kapłan, ani ofiara nie mogły być dotknięte kalectwem. W Kpł 21,16-23 podanych zostało dwanaście wad, które dyskwalifikowały kandydata do posługi kapłańskiej, a w Kpł 22,20-25 wskazano dwanaście wad w zwierzęciu ofiarnym. W czasach mesjańskich, gdy nastąpi zbawienie, tego rodzaju niedoskonałości zostaną usunięte (zob. Iz 29,18).

Nowy Testament widzi nadejście tych czasów w dziełach Jezusa, a szczególnie w uzdrowieniach. Jedno z zostało opisane w Mk 3,1-6. Zwykle tekst ten rozpatrywany jest jako jedno z uzdrowień, które miało miejsce w szabat i wywołało kontrowersje z opozycjonistami Jezusa. Jednak zauważamy dwie ważne wskazówki, które świadczą jeszcze o czymś więcej. Po pierwsze, rzecz dzieje się w synagodze, a więc w miejscu publicznym i powszechnie dostępnym (w. 1). Po drugie, na polecenie Jezusa chory staje pośrodku zgromadzenia (w. 3). Człowiek niepełnosprawny od urodzenia znajdując się właśnie w miejscu publicznym i w centrum zainteresowania zgromadzonych. Jego uschła ręka (w. 1), która dyskwalifikowała go jako pełnosprawnego członka społeczeństwa, staje się w pełni sprawna (w. 5). Ten prosty gest sprawił, że człowiek przesunięty na margines społeczeństwa, powraca do niego. Wszystko to dzięki interwencji Jezusa.

Ks. dr hab. Sławomir Stasiak, prof. PWT
Papieski Wydział Teologiczny
we Wrocławiu